

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.315 van 4 november 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de mondelinge beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 23 juni 2008 houdende de weigering “in ontvangstname van een aanvraag erkenning verblijfsrecht”.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 11 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HADIEL HOLAIL, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat D. HEGMANS, die loco advocaat C. COEN verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Togolese nationaliteit te zijn.

Verzoeker wenst een aanvraag vestiging in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen in functie van zijn hoedanigheid van wettelijk samenwonende van mevrouw T.G. van Nederlandse nationaliteit.

Verzoeker legt hiervoor zijn internationaal paspoort en zijn kopie van de verklaring van wettelijke samenwoning voor.

De beambte van loket 13, in aanwezigheid van haar chef, stelt dat een dergelijke aanvraag niet kan voor een illegaal. Zij verwijst naar ‘instructies van Brussel’ om de weigering tot in ontvangstname te motiveren, een beslissing welke zij niet schriftelijk wenst mee te delen. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft tegen voormelde beslissing een procedure schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 27 juni 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing wegens gebrek aan hoogdringendheid bij arrest nr. 13.330.

2. Rechtspleging

2.1. De kennisgeving van het beroep aan verweerder gebeurde op 7 juli 2008.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wenst er ook op te wijzen dat verweerder naliet een nota en administratief dossier binnen de termijn toe te sturen. In gevolge artikel 39/59, §1 Vreemdelingenwet dienen bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. De onder punt 1 vermelde feiten zijn dan ook de feiten zoals weergegeven door verzoeker.

3. Ontvankelijkheid

De vraag rijst of de bestreden beslissing vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring. Een beroep tot nietigverklaring dient krachtens de artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, een individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot voorwerp te hebben. *“Voor het begrip «beslissing» of «bestuurshandeling» kan worden teruggerepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft: teruggrijpend naar de onderwijl klassiek geworden definitie van VRANCKX wordt bedoeld een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten (vaste rechtspraak: zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 14)” (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr.2479/001, 93).*

Ook mondelinge beslissingen kunnen vatbaar zijn voor een beroep tot nietigverklaring voor zover hun bestaan en inhoud bewezen is en zij rechtsgevolgen sorteren die onmiddellijk en rechtstreeks nadeel berokkent aan verzoeker.

De Raad stelt vast dat verweerder geen nota met opmerkingen, noch een administratief dossier heeft neergelegd. Artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuur, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn”. Gelet op het voorgaande acht de Raad het bestaan en de inhoud van de mondelinge beslissing bewezen.

Nu het bestaan en de inhoud van deze mondelinge mededeling bewezen werd, moet worden nagegaan of zij de rechtstoestand van verzoeker onmiddellijk en rechtstreeks nadelig beïnvloed heeft.

Artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet bepaalt wie recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden. Artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt “de aanvraag van vreemdelingen die een beroep wensen te doen op de bepalingen van dit hoofdstuk maar noch hun burgerschap van de Unie kunnen bewijzen overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, noch hun familieband overeenkomstig artikel 44, wordt niet in overweging genomen. Het gemeentebestuur geeft kennis van deze beslissing door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies”. Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt “Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van een bijlage 19ter. Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het

vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag”.

Het kwam de gemachtigde ambtenaar van de Stad Antwerpen toe om een beslissing te treffen aangaande de bedoelde vestigingsaanvraag in het licht van de hierboven vermelde artikelen en zo nodig een voorlopig attest af te leveren (bijlage 15) in toepassing van artikel 119 van het Vreemdelingenbesluit. In deze weigert de gemachtigde ambtenaar een beslissing te treffen, wat verzoekers rechtstoestand onmiddellijk en rechtstreeks nadelig beïnvloed heeft.

4. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 119 koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981).

Verzoeker citeert het voormelde artikel 119 van het KB van 8 oktober 1981 en stelt dat hij geen model bijlage 15 ontvangen heeft en bijgevolg voormeld artikel van het KB van 8 oktober 1981 geschonden werd.

Artikel 119 van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven.

Dit document levert het bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf; de geldigheidsduur ervan mag de vijfenveertig dagen niet overschrijden.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat, zoals reeds werd gesteld, door het ontbreken van het administratief dossier, ingevolge artikel 39/59, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de door verzoeker vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Aldus dient de Raad aan te nemen dat verzoeker zich bij de stad Antwerpen aanmeldde om een vestigingsaanvraag in te dienen en dient de Raad eveneens aan te nemen dat de beambte weigerde om de aanvraag tot vestiging van verzoeker in ontvangst te nemen alsook dat verzoeker geen document overeenkomstig het model van bijlage 15 verkreeg, tenzij deze voornoemde feiten kennelijk onjuist zouden zijn. Er zijn evenwel geen gronden op basis van welke men zou kunnen menen dat de feiten zoals door verzoeker weergegeven, onjuist zouden zijn. Bijgevolg is door de weigering van in ontvangstname van een aanvraag tot vestiging artikel 119 van het KB van 8 oktober 1981 geschonden, nu verzoeker geen document overeenkomstig het model van bijlage 15 ontving.

Het tweede middel is gegrond.

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is derhalve zonder voorwerp geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen op drie en twintig juni tweeduizend en acht houdende de weigering “in ontvangstname van een aanvraag erkenning verblijfsrecht”.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.